

ارزیابی وضعیت کمی و کیفی مسکن در مشکین شهر استان اردبیل

دکتر سید علی حسینی^۱، زهرا علی اوغلی^۲، محمد احد نژاد روشی^۳

۱- استادیار - گروه علمی جغرافیا - دانشگاه پیام نور. hosieniali@yahoo.com

۲- دانشجوی کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه پیام نور مرکز رشت. sahar.tala27@yahoo.com

۳- دانشجوی کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه پیام نور مرکز رشت. mohamadahadnejad@gmail.com

چکیده

در سالهای اخیر به علت رشد سریع شهرنشینی از یک طرف و نبود یک نظام مدون برنامه ریزی و مدیریت در شهرهای کشور، کار خدمات شهری را با مسایل و مشکلات بی شماری روبه رو شده است. فضاهای مسکونی که یکی از کاربری های مهم شهر هستند و در اکثر شهرها بیشترین مقدار کاربری را به خود اختصاص داده است نیز با مشکلاتی همچون کمبود، فقدان استاندارد مشخص ساختمانی، عدم رعایت شاخص های کمی و کیفی مسکن، کمبود و گرانی قیمت زمین شهری و مصالح ساختمانی و عدم استقرار در مکانهای مطلوب و... روبرو می باشد. مقاله حاضر باروش توصیفی- تحلیلی به ارزیابی وضعیت کمی و کیفی مسکن در شهر مشکین شهر می پردازد. و در تلاش است تا مسکن این شهر را براساس سرشماری عمومی ۱۳۵۵ تا ۱۳۹۰ با شاخص های کمی و کیفی مورد ارزیابی قرار دهد، و نتایج حاصل از هر دوره سرشماری را با دوره های بعد، قبل آن و با معیار شهر سالم مقایسه نماید. نتایج حاصل از بررسی شاخص های کمی نشان می دهد که شاخص های تراکم خانوار در واحد مسکونی و درصد کمبود مسکن از سال ۱۳۵۵ تا ۱۳۹۰ روبه کمبود گذاشته ولی شاخص هایی از قبیل تراکم نفر در واحد مسکونی، اتاق در واحد مسکونی، نفر در اتاق، خانوار در اتاق روبه بهبود گذاشته است. بررسی های کیفی مسکن این شهر حاکی از آن است که این شاخص ها به دلیل افزایش آگاهی و درآمد مردم، بهبود مصالح ساختمانی روبه بهبود گذاشته اند. و در نهایت برای هرچه بهتر شدن کمیّت و کیفیت مسکن در این شهر پیشنهاد هایی از قبیل: دادن اعتبارات کم بهره به خانوارهای کم درآمد، سیاست کاهش بعد خانوار، کاهش قیمت مصالح ساختمانی و غیره لحاظ شده است.

واژگان کلیدی: مسکن، شاخص های کمی و کیفی، مشکین شهر

۱- مقدمه :

جمعیت شهرنشین کره زمین در قرن گذشته بیش از ۱۰ برابر رسیده است و از ۲/۸ میلیارد نفر در سال ۲۰۰۰ به حدود ۲/۳ میلیارد نفر در سال ۲۰۰۵ رسیده است. مطابق پیش بینی سازمان ملل، تمامی افزایش جمعیت دنیا بین سال های ۲۰۰۰ تا ۲۰۳۰ (حدود ۲ میلیارد نفر) و بیش از ۶۰ درصد آن ها در سال ۲۰۳۰ (حدود ۴/۹ میلیارد نفر) در شهرها زندگی خواهند کرد؛ تقریباً ۹۳ درصد این افزایش جمعیت در کشورهای در حال توسعه اتفاق می افتد [۲۱]. همزمان با افزایش جمعیت در شهرها و گسترش مناطق شهری، نرخ تقاضا برای ساخت تأسیسات خدماتی و زیربنایی